

ფასი გაზომის: წლიურად—2 ლ. 50 კ., ნახევარი წლით—1 ლ. 25 კაპ., 1 თვით 25 კაპ.

თითო ნომერი 5 კაპ.

ნაწესდებთან ფასი: პირველ გვერდზე პეტრის სტრიქონი 15 კ. უკანასკნელ გვერდზე—10 კაპ. ტექსტის ზედაგულს—20 კაპ. სამგლო-ვიარო პანცალების ერთხელ დაბეჭდვა—3 მან.

თ ვ შ

ს ა ვ რ ლ ი ტ ი კ რ დ ა ს ა ლ ი ტ ე რ ა ტ უ რ რ გ ა ზ ე თ ი. გ ა მ რ დ ი ს ო რ შ ა ბ ა თ ი ო რ შ ი

მიიღება ხელის მოწერა 1914 წლისთვის

„თეზი“

წელიწადი მეოთხე

წელიწადი მეოთხე

წლიური ხელის მოწერა მიიღება 2 სხუქანს: 1) წიგნს, სადაც მოთავსებული იქნება აპაქის ზოგადი „რაგბა-ლეჩხუმი“, რაგბა-ლეჩხუმი მისი მოგზაურობის ამბავი წარმოქმნილი სიტყვები და ამ კუთხის რუკა (ქარტა); 2) ნიკ. ალ. დუშკოვსკის თხზულებას „ავგუსტ ბეუ-ლი“, რომელიც საკუთრად „თეზისათვის“ არის დაწერილი.

ხელისმოწერა მიიღება „თეზის“ რედაქციაში (ოფისი ქ. სახ. დიასამიძისა, № 4) ფასი გაზომის: წლიურად—2 ლ. 50 კ., ნახევარი წლით—1 ლ. 25 კ., ერთი თვით—25 კაპ. კონტრა ლია ყოველდღე დღის 10 სა-თიდან 1 საათამდე.

ადრესის გამოცვლა თბილისი გარეშე—40 კაპ.

ფოსტის ადრესი: Тифлиси, Ольгинская 4, д. Диасамидзе, редак-ция газ. „Теми“

ქ ა რ თ უ ლ ი თ ე ა ტ რ ი

სუოშაბათი, 13 თებერვალს 1914 წ.

ქართულ დრამატულ საზოგადოების დასის მიერ

მ ა ლ. გ უ ნ ი ა ს

ს ა ზ ე ნ ე ფ ი ს ო ლ

წარმოდგენილი იქნება:

„დონ კარლოსი“

ტრადიციული 5 მოქმ. და 12 სურათად შილდერისა, თარგმ. ალ. შანშიაშვილისა

პიესა დადგმული იქნება ანტუანის იდით, ოდონის მიხან-სეცენით.

მონაწილეობას მიიღებენ: ქანია დავითაშვილი, თაიძე პეტრეა, ქიქოძე ბანი; არაღიანი-იშნელი, გომელაური, გუნია, ზარდლიშვილი, იმედაშვილი, პესხია, შან-შაშვილი, შალიკაშვილი, კიციშვილი, ხონელი და სხ.

დასაწყისი საღამოს 8 საათზე

ადგილების ფასი საბუნებისა. რეისორი ვ. შალვაშვილი.

ანონსი: შიდადგმა წარმოსადგენად: „ამილია“, „მურდისი“, „სიყვარული“ და სხ.

ადმინისტრაცია ქართ. დრამატ. საზოგადოებისა.

ქ ა რ თ უ ლ ი თ ე ა ტ რ ი

ბელეფონი № 795.

დღეს, 10 თებერვალს,

ქართულ კულტურის მოყვარულთა საზოგადოება

3 მ ა რ თ ა ვ ს

სალიტერატურო-სამუსიკო-სასიმღერო

ს ა ლ ა მ ო ს

შემდეგის პროგრამით:

I. ჯერ დაიხილენ: მერე დაქორწილდნენ,

კომედია 2 მოქ. რაფ. ერისთავისა.

მონაწილეობას მიიღებენ: ქ-ნი ელ. ჩერქეზიშვილი, ა. შოთაძე და ბ-ნი: ვას. აბაშიძე, ს. ხონელი, ა. შანშიაშვილი.

II) სალიტერატურო-სამუსიკო-სასიმღერო გამყოფილება:

ა. აბაშიძის, ვ. ლორთქიფანიძის, სოფრ. ზვალაშვილის, ა. მუკელიშვილის, ა. სიღრაშელის, ს. ფაშაშვილის, ლ. ჯანაშვილის, გ. ქუჩაშვილის, ქართულ ტრადიციულ და სხ. მონაწილეობით.

III) პოეტების შეჯიბრება:

ქართულ იქნება: სიმონიშვილი წარმოდგენილი 17 ლექსი. ორ მოწინავე ლექსის აკრძალს შემდეგ პრემიები: 1) ყველაზე ტკბილი (ზინისაგან დასურათებული გამოცემა) და 2) ილია ჭავჭავაძის თხზულებანი (მხ. კლავიშზე დასრულებული). ლექსებს გა-ნიხილავს და პრემიებს განაწილებს საეტიკური ფიური, შემდეგ პრემიებს შეემატა: იოს. ბაგრატიონიშვილი, ა. გომიშვილი, ს. გორგაძე, იმ. ვარაგაძე, იმ. ზურაბაშვილი, იმ. ზურაბაშვილი, ა. რეხიშვილი და გრ. კიჭუძე.

სიმღერა ლექსებს წაითავსენ: ქ-ნი ნ. დავითაშვილი და ბ-ნი ვ. პარფილი, ა. იმედა-შვილი, ბ. ფრანკოშვილი, ვ. შალვაშვილი, ა. შანშიაშვილი, გ. ქუჩაშვილი.

ადგილების ფასი: ადამიანთა და ბავშვთა ადგილები.

თბილისის საკრებულო

მამასახლისთა საბჭო იწვევს

ყველს, ვისაც სურს მიიღოს თავისთავზე მიწის და ქვის სამუშაო საკრებულოს ახალი წესებისა—გოლოვინის პროსპექტზე, მირზაფიქრის ადგილზე.

განცხადების შეტანა შეიძლება მამასახლისთა საბჭოს სახელობაზე დასურთულ კონ-ვერტში ან თებერვლის 20-მდის. ტენიკური პირობების და კონდიციების გა-ცნობა შეიძლება საკრებულოს კონტორაში ყოველდღე დღის 12 საათიდან ნა-შუადღევს 2 საათამდე, 11 თებერვლიდან.

განცხადების შეტანისთანავე უნდა შეტანილი იქნას ბედ. 2.000 მანეთი. შეჯიბრე-ბა მოხდება 21 თებერვალს საღამოს 8 საათზე საკრებულოს კონტორაში.

ა ს ა ლ ი კ ლ უ ბ ი

საზამთრო შენობა

ორშაბათს, 10 თებერვალს და ოთხშაბათს, 12 თებერვალს 1914 წ.

სინემატოგრაფის საზოგადოებით

აივნიგენ საინტერესო სურათებს. ახალი კლუბის სიმედიანი ორკესტრი დაუ-კრავს სხვადასხვა მუსიკალურ პიესებს.

დასაწყისი საღამოს 8 1/2 საათზე

ქ. ი. ზუბალაშვილის სახელობის ძალაძის

ს ა ხ ა ლ ხ ო ს ა ხ ლ ი

პარაკეხს, 14 თებერვალს 1914 წ.

ქართული წრის მიერ

ნ ი კ რ გ ო მ ე რ ი ი კ ი ს

ს ა ზ ე ნ ე ფ ი ს ო ლ

წარმოდგენილი იქნება:

I. მუზმუზელა (ტარტიუვი)

კომ. 5 მ. მოლირისა, თარგმ. ივ. მაყა-ვარიანისა

II. ეპიკის ფული

კომ. ხუმრობა 1 მ. ექვოკისა თარგმ. დეკანოზიშვილისა.

ადგილების ფასი 15 კ. და 1 ლ. 50 კ. მდე.

დასაწყისი საღამოს 8 საათ

რეისორი ალ. წუწუწაძე.

ქარ. სახ. წარმ. მმართველის ადმინისტრაცია.

ა ს ა ლ ი კ ლ უ ბ ი

საზამთრო შენობა

პარაკეხს, 14 თებერვალს 1914 წ.

სინემატოგრაფიული სურათები

მუსიკალურ პიესებს დაუკრავს ორკესტრი.

დასაწყისი საღამოს 8 1/2 საათზე.

1913 წლის 20 ნოემბრიდან

ქართველთა შორის წერა-კითხვის გამავრ-ცელებელ საზოგადოების ქუთაისის განყოფილებამ გახსნა საკუთარი

ახალი სტამბა

ქუთაისში

სტამბა საუკეთესოთა მოწყობილი და იღებს ყოველგვარ სასტამბო საქმეებს ქა-ლაქსა და პროვინციებიდან—ქართულ, რუსულ და სხვა ენებზე ზომიერ ფასებში.

დღეიდან მოგზაურის

ს ა მ კ უ რ ნ ა ლ ო უ ი

(ფთხიქის გვერდზე, ვოგაზის ქუჩა, № 8)

მიიღებენ ავადმყოფებს II საათ. ვ საათამდე.

ნათიფი — ენერგიული და კანის ავადმყოფობანი.

მინასოვი — ქირურგი.

პაპოვი — ურისა, ცხვირისა და ყელის ავადმყოფობანი.

ტიკიშვილი — შინაგანი და ნერვების.

ექ. კილი ოსელიანი — ქალური ავადმყოფობანი.

სამხედრო ექ. კლდიაშვილი — შინაგანი სნეულებანი.

ვაშაქიძე — შინაგანი სნეულებანი.

წამლობა „914“. ტელ. № 695.

თბილისი, 10 თებერვალი.

მოხდა არა-ჩვეულებრივი, იშვიათი ამ-ბავი. გზ. „ფიქრმა“ სწორედ სახალ-წლო ნომერში გამოაქვეყნა სენსაციუ-რი ბრალდება.

უხუთელი გლეხები გიორგაძეები უჩი-ოდნენ ნაფ. ვეკილს ვ. გელოვანს—ჩვენი საქმის განსაზღვრა იქნება სენსაციუ-რული საკასიო საწინდრად და გასა-მჯდომად, სულ 200 მანეთი, მიიღე, ვადა გაატარე და ანაირად გვაზარალო; გარდა ამისა იგივე გიორგაძეები აბრალე-ბენ ვ. გელოვანს—ყაღბი ცნობა მო-გვეცი, როდესაც დავიკითხეთ, საკასი-ო საჩივარი შეიტანე თუ არაო, ცნო-ბაში თარიღიც აღნიშნე და ნომერიც,—ეს ყველა კი ხევის მამულს და პირებს შეეხებოდა და საჩივარიც უცხო პირისა-გან იყო დაწერილი.

გაზ. „ფიქრმა“ ამასთანავე დასტაბა კლიშეები ვ. გელოვანის ხელით დაწე-რილის ორი ხელწერილისა და ერთის ცნობისა.

მას დღეს აქეთი ერთი აურზაური პრის ატეხილი როგორც ქართულს, ისე რუ-

სულს გაზეთებში. კავკასიის მთავრობის ოფიციალურმა „ფიქრმა“ ჩამტკიცებულა ეს მემარცხენე დებულების მარცხი და თავის ფურცლებზე გადმოვიტია გიორგა-ძეების წერილი და თან თავის საწივებ-ლით შევკაშა.

მას დღეს აქეთი ველით: აი საკაა მეორე მხრიდან, ვისგანაც გერ არს, მო-გვაწოდებენ ისეთ ნამდვილ ცნობებს, რომელნიც გამოარკვევენ კეშმარიტებას, მაგრამ ამოღ... იმ მხრიდან გერგერო-ბით არაფერს საგულისხმოს არ გეტყვი-ლობთ.

მხოლოდ მოსკოვის გაზ. „არსკოვ-სლოვნი“ ვიხილეთ, მოკლე წერილი თვით ბრალდებულისა, რომელშიც მო-ლოდის გვამცნო, რომ სასამართლოში საჩივარს შეიტანა „ფიქრის“ რედაქციამ და იქ გამოეყენებოდა ცნობა.

მაგრამ არც გაზ. „ფიქრი“ და არც ბი. გიორგაძეები არ სცხვრიან. იერიში იერიშზე მოქმედებს და ღამის არს სრულიად განადგურებდა ახლად არჩეულ დებუ-ტაქსის პიროვნება.

ეს კი არცინად პეტერბურგში იმყოფ-ვება და ქართულ საღამოების გამოცე-მლადაც გამოდის.

გულახდილად უნდა ვსთქვათ, რომ ჩვენ პირდაპირ არა გვესმის—რა და ვერც გავიგებთ, რა ამბავი ხდება?

ნუ თუ ვ. გელოვანს ვერ წარმოუ-დგენია ის სიმძიმე ბრალდებისა, რომე-ლიც მის წინააღმდეგ არის წამოყენე-ბული?

ნუ თუ ვ. გელოვანს ვერ გაუთვა-ლისწინებია ის საშინელი, აუტანელი მდგომარეობა, რომელშიც აყენებს იგი თავის პოლიტიკურ ამხანაგებს?

ეს პირდაპირ ტრაგედია და ვ. გელო-ვანი კი ამას, როგორც სანს, ვერც-კი მიმხედარა!...

ოფიციალური სასამართლო!.. მერე რა იმისთანა ნუგბარი ადგილია, სადაც კეშმარიტება მოკლდებოდა იყოს და გამოხსნელს ელოდეს?!

გინ არ იცის, რომ იქ ფორმალურის გზით იმიტომ „შვით უნახავს“?!

განა უკეთესი არ იყო, გამოსულიყვენ საჯაროდ ის ჯგუფი, რომელმაც მია-ნიჭა ვ. გელოვანს დებუტატობა და ის ჯგუფიც, რომელსაც იგი მიეკედლა სა-თათბიროში? რათ არიან გაწუმებულნი ესენი?

განა ამათ სხვაზე უფრო არ შეეფერე-ბოდა ეთქვამ ბრალდებულთათვის: „შე-ჩერდით! თქვენ-მირი გამოკვეთებული საჯაროდ ბრალდება მძიმე, ჩვენ შეგებ-ხება, ჩვენ უნდა გამოვიდეთ ყველაფე-რი და ჩვენვე განვსჯით ჩვენს თანამო-აზრეს, ჩვენს წარმომადგენელს და ჩვე-ნი მსჯავრი თქვენს მსჯავრზე უსასტი-კესი იქნებოდა!..“

მაგრამ ეს არ წარმოითქვა აქამდინ... ჩვენ განცვიფრებული ვართ!

რაღონდ არ მიტყვევებენ ის ბავენი, რომელნიც სწორედ ახლა არ უნდა იყვენ დადგმებულნი?!

ჩვენ ვსწრებთ ამ სტრიქონებს და გული გვეფრთხევა... რა გასაკვირია?!.. ყვე-ლაფერი ამდგომელია დღეს ჩვენს პო-ლიტიკურსა და საზოგადო ცხოვრებაში, ერთმანეთის სიძულვილი გვაზრავებს და ყოველსავე ზღილობას, რიგბარობას გავიწყებინებს. თორემ ასეთ სამარცხე-რო და ქვეყანაზე თამოსაქველ ამბებს განა მოგვსწრებოდა?

გამწვევად პოლიტიკური ბრძოლა, ქი-შბი და ჩვენი თავი დავივიწყეთ... კმარა, ბატონებო! პატარა ხანს შე-გვიბარალეთ, ჩაუკვირდით უკვე გამოა-შვარავებულს, გამოარკვეთ ყველაფერი და დასაჯეთ ვინც დასაჯელი გამოჩნდე-ბა. მხოლოდ, გარწმუნებთ, ყველა ეს ბრალდებულის მხრით სისარული და ბრალდებულის მხრით მიეთ-მოცემა—ხალხის, საზოგადოების გამრყენელია.

დრო! დამეპყროფილებელი პასუხი მოგვეცემა!..

დრო! „ფიქრის“ მსჯავრი გამოიტა-ნოს საზოგადოებრივმა აზრმა!...

მოწოდება

4 დეკემბერს წასულ 1913 წლისს ულმოვლი ცეცხლისა გამო დაბა ლაი-

ლაშში ლეჩხუმის მაზრაში გადაიწვა სამოცდაჩვიდმეტი მოსახლე ებრაელი, რომელთაც არც სახლი და არც საშემე-ლი აღარ დარჩენიათ და ბავშვებიანი-ნიც განიცდიან აუტანელს სიცივე სიმ-წილს.

შუადღესი მთავრობის განკარგულე-ბით დანიშნა დაბა ლაილაში კო-მიტეტი, რომელსაც ევალება მიმარ-თოს ყველა ღვთისმოსევი პირებს და სოხოვოს შემწეობის აღმოჩენა. ვინც რამდენსაც ისურვებს. უბედურება, რომ-ელსაც განიცდიან საწყალი გადამ-წვები თავიანთის ცოდ-შვილით, აუ-წერელ-აუტანელია და თვითველ ჩვენ-თაგანს მათმა გაცირებამ უნდა მოგვა-გონოს ღვთის ბრძანება: „გიჟვარდეს მთავრისი შენი, ვითარცა თავი თვისი“ და მაშინ უთუოდ არც ერთი ადამიანი არ დაიშურებს აღმოჩინოს საწყლებს სურვილისამებრ შემწეობა. თვითველ კამეიკი დღი მდლობით იქნება მი-დებული, რომელიც უნდა იქნეს გა-მოგზავნილი კომიტეტის სახელზე და და ლაილაში. თავმჯდომარე კო-მიტეტისა ლეჩხუმის მაზრის უფროსი, პოლ კონიკი მამული.

საჭირო განმარტება

(ყრელი რედაქციის მიმართ)

მეტად ჩამოფრთხილ მდგომარეობაში ვიმყოფებით ს. ფეხი! ვამბობ ს. ფეხი მეთქი, მაგრამ ისე კი არ ვგულის-სმობ, როგორც გავითინებულთ, არამედ როგორც დახლოვებით ერთ-გვარ მრწამსის მატარებელთ. ბევრი გულ-წრფელი კეშმარიტი დემოკრატი ამ ბა-ნაკისა განიცდის სულიერ ტანჯვას. მარ-თალია ერთი შესხდვით თითქმის სანუ-გემო უფრო მეტია, ვიდრე სამწუხაროა, რადგან ჩვენი პროგრამის ერთი ნაწილი, სახელდობრ—ტროცკილი საკითხი თო-ქმის იმარჯვება და თან-და-თან-გეტეკ უუ-რადლებას იქცევს. თვით ქართველი ს. ფეხი, რომელიც ითვლებოდა უსას-ტოკეს მოწინააღმდეგეებთან ჩვენი ეროვ-ნული პროგრამისა—დღეს სხვათაგან მსჯელობენ და აღიარებენ თავის წინა-დულ გამოურკვევლობას. ისინი დღეს არცავედ ამ საკითხს და, როგორც უნდა გადასწყვიტონ, ყოველ შემთხვევაში ჩვენ-კენ გადმოხრებიან. ეს გარემოება, რასა-კვირვებია, ჩვენი გამარჯვების ნიშანია! მაგრამ, სამწუხაროდ თუ სასინარული, ეს არ არის საკმარისი ჩვენი სრული გა-მარჯვებისთვის. ესლა საკმარისი ჩვენი მოღვაწეობის მიმართულების სხვა მზა-რებე გადატანა; საკმარისი მეტი ორგანიზა-ლი მუშაობა და განწყობა—განსატეა-კება თვით ბანაკისა!

მე მაგონ, ტყუილი არ იქნება თუ ვიტყვი, რომ დღესდღე გავუფიქრებო-ბისა, ჩვენს ბანაკში ორი მიმდინარეობა ერთმანეთს ებრძოდა და მისი შემა-ღებლობაც, რასაკვირვებია, ამის დაგვა-რად სხვა და სხვა ფერისა იყო, მაგრამ იდებრი განსხვავება იმდენად საგრძო-ბელი და დიდი არ ყოფილა, როგორც ეს თვით ჯგუფის შემადგენელთა შორის იყო და ჩვენს სამუშაოზე დღესაც არის.

ეს გარემოება მეტად დამალონებელია და აუცილებლად ჩვენი უნდა მოვიღო-ბოლო, მით უფროს დღეს, როცა ს. ფეხის ჯგუფს შეადგენს არა რამდენიმე ინტელიგენტი, როგორც ეს 7—8 წლის წინად იყო, არამედ საკმაოდ მო-ზარდი ნაწილი ჩვენი ერისა. დღეს სულ სხვა ძალთა გასწყობილება, დღეს ჩვენი ეროვნული სახე თითქმის ყვე-ლანათვის ნათელია, ესლა საჭიროა ჩვენი შემართ-დემოკრატიული სა-ხეც დავანახოთ.

ამათან იხიცი უნდა ვსთქვა, ჩვენსა სამუშაოზე, რამდენად ს. ფეხი სუ-სარია, არა გულწრფელი იყვნენ და არაი ეროვნულ საკითხში, იმდენად ჩვენ სუსტნი და არა-გულწრფელნი ვართ,

ეს წერილი ჩვენ მიმგვიდა ერთ პატრე-მულ პირისგან რუსეთიდან, წერილი შინაარს-შიაგანაშენილებულია, რადგანაც შეხება გვუ-ფების ლიფეშვიტაისის ჩვენში. ამ წერილის შესახებ შემდეგ გვიგზავნა ლაშარაკი.

რედ.

ბში, რაც სხვა საგნებს, დაარწმუნო
ის, რომ ქართული ენაც დასტო-
ბს მას მოასში, როგორც რუსული

ენა და, ამა, 'ნახეთ, თუ არ ისწავლოს მან სამშობლო ენა, ისტორია და ლიტერატურა.

დაი! ჩემი ფიქრით ერთადერთი გზა, ერთადერთი საშუალება, რომ ქართული ენა ისწავლებოდეს ქართული მოწაფისაგან წარმართულად; არის შემდეგი: **საქირობა სამშობლო ენას მიეცეს საშუალო სასწავლებლებში სავალდებულო საგნად**...

ნუ თუ ამ ენის რიგგარეშე ცოდნა დიდ საქორბებს არ შეადგენს ქართველი მოწაფისათვის, თუ ამ უკანასკნელს სურს, სწავლის დამთავრების შემდეგ, სამშობლოს დაუბრუნდეს და მშობელ ერს ემსახუროს?

ნუ თუ სამშობლო ენის ცოდნა არ გამოადგება ქართველ ექიმს, ვეჭოლს, მასწავლებელს, აგრონომს, მღვდელს და სხვ.

ნუ თუ ქართველ ხალხს არ ესაქიროება მთარგმნელობით, ენის მცოდნეობით, ლიტერატურით?

ნუ თუ ქართული ენის სავალდებულო სავნად გამოცხადებით რაიმე ზიანი მოუვა ჩვენში არსებულ საშუალო სასწავლებლებს?

გადათვალთვინებ ჩვენი საშუალო სასწავლებლების წიგნთ-საკრებები. აქ ათასობით აწყვეი რუსულ-ფრანგულ-გერმანულ-ლათინური წიგნები. ტყუილად დაუწყებთ ძებნას ქართულ წიგნებს; აქ მათ თქვენ ვერ იპოვით!

ნუ თუ ჩვენი საუკეთესო მწერლობის კითხვა გარყენის, ზიანს მოუტანს ქართველი მოწაფის გონებრივსა და ზნეობრივ აღზრდა-განვითარებას?

ნუ თუ საინტერესო და სასარგებლო არ ექნება ქართველი ბავშვისათვის გიოცნოს და შესწავლის სამშობლო ლიტერატურა და ისტორია სხვა ერთა ლიტერატურასა და ისტორიასთან ერთად?

ქართულის ენის მასწავლებლის მდგომარეობა ხომ, დღევანდელ პირობებში, აუტანელია და ფრიად საშუხარო. ის, როგორც არა სავალდებულო საგნის მასწავლებელი, ვერ აკლდის თანაგრძნობას ვერც ერთისა და ვერც მეორე მხრიდან. სასწავლებლების ბატონ-პატრონი ქართული ენის მასწავლებლის მომავალზე არ ფიქრობენ, მის ნივთიერ მდგომარეობის გაუმჯობესებაზე არ ზრუნავენ. მკითხველსა, ყოველწლიურად დაზარალებულ და შეზღუდულ პირობებში, რომელიმე წლის უმაღლესი შრომა და შემდეგ ძალიან-გამოღებული ულუკანაბროდ მიტოვება—აი ქართველი ენის მასწავლებლის ბედი.

როიი სდგას უფრო მაღლა ქართული ენის მასწავლებელზე სხვა რომელიმე საგნის მასწავლებელზე?

ნეტავი თუ ეს კითხვა ებადება ქართველი საზოგადოების მგებნებელ ნაწილს, ქართველ მოზობელს? ნეტავი თუ აფიქრებთ ქართული ენის მასწავლებლების ის სამარცხინო მდგომარეობა, რომელშია ციხი იმისი იმყოფება? არ ფიქრობს... სდუმს შეგნებული ნაწილი საზოგადოებისა, სდუმს ქართველი მოზობელი, სდუმს ქართველი ენის მასწავლებელი...

გადაჭრით 'მეძინებო' თქვენს... სანამ ქართულ ენას არ იცნობენ სავალდებულო საგნად სასწავლებელთა პატრონ-ფაჩეონი, ქართველი მოწაფე და ქართველი მოზობელი, იქამდის საშუალო მოვლენა ქართული ენის არანორმალური მდგომარეობისა საშუალო სასწავლებელში შეუდგომი იქნება ყველა თავის სამარცხინოდ და საშუხარო მდგომარეობაში.

ქართველი საზოგადოების მგებნებელი ნაწილი, ქართველი მოზობელი და ქართველი დებუტატები ვიდრეუთონი არიან მოთხოვნით, სადაც ჯერ არს, რომ საშუალო სასწავლებელში ქართული ენა ცნობილ იქნას სავალდებულო საგნად. არა მგონია, უმაღლესი მოვარობამ კონსერვატიული ფიქრის ქართული საზოგადოებისა არ დაეკმაყოფილოს. ის კანონიერი თხოვნა, რომლის დამკვირვებობა, ეჭვი არავის ატოვებს, ზიანს, სარგებლობის მტკიცარ მისცემს სწავლა-განათლების საქმეს ჩვენში.

გორგი.

ჩვენ დიდის სიამოვნებით, ემგებებით ამ წინადადებას, მხოლოდ უნდა შევნიშნათ, რომ სანამ ეს ასრულებდოდეს, საქირობა თვით ქართველმა შეგნებულმა მოწაფეებმა ყურადღება მიაქციონ სამშობლო ენის სწავლების საქმის ამ საგალიო მდგომარეობას.

წინად და ახლაც ზოგიერთ სასწავლებელში უფროსი კლასის მოწაფენი არაგებენ ამ მხრით თავის უმეტესს აზნაფებს. უნერგადენ სიყვარულს სამშობლო ენისადმი და ამ ენის შესწავლის სურვილს უდიდებდენ, იყო დრო, როცა უნერგებო კი არსდებოდა და ხელნაწიერი ეურნალებიც გამოდიოდა.

ნუ თუ ყველა ეს ახლა დიარ არის? რედ.

მეშობის ნიშნები

ფინანსიკაფიკა კეოფი

მეწილა... იტრიცება ვარსკვლავთა ხომლი. მდებარედ აზილულ მთას ამოგვანა და დიდილი მივარე. მწარედ კეთილ-ნებს ქარბშალი ხის ტოტებში...

გმინავით! გმინავით და ქარბშალი გიმ-ლირისთ ველურ ნან-ნას განსვენეთ ვინც ცემა მიწა ჩაგვირათ მტრში ცხოვრების ველზე დამარცხებულნი. ნეტავი თქვენ, რომელთაც გმინავთ და ქარბშალი თავს დაგვიკითხნებო.

აჰა არს ხსენა პირველთა და უკანასკნელთა მნიშვნა.

ზეილიბს გრძნობა და ინთხევა თეთრ-სპეტკე ქალაქის მკერდზე შევ ასოგებთ ამბავი, არაგვეულებრივი.

ვის არ უნახავს სოფლად, უფანჯრო სახლი, ისლით გადახურული, რომლის შუაგულში, კერაზე გუზგუზებს ცეცხლი და შუა ბანიდ ჩამოკიდებულ მზის შუქზე მკრეხი ათასგვარ ბრწყინვალეებს?

ერთს ამ გვარს სადგომში აღიზარდა ის ერთადერთი გავი სოფელ გლეხისა. ქარბშელები ჰყვანდა შრომით ილაჯ-გაქრებულ ბავშვს, მაგრამ მათმა გათხოვებამ, შიშთვებმა ხომ წელში უნდა მოხაროს ისედაც მრავალტანჯული მუშა, ამიტომ ამ ერთადერთს ვასეს შესცქერის სასიხლად მოზობელი, მხოლოდ მისგან გლის ნეტარ წუთებს სიბერის დროს.

ნოვოტიც იზრდებოდა ისე, როგორც იზრდებოდა ჩვეულებრივად სოფლის ბავშვები. ფეხშიშველი, ხშირად მწიერ-მწყურ-რავლი დაზნობდა ის მინდორ ტყე-ღორში სხვებთან ერთად, და მკაცრი ბუნება ხან ნაზი და მოშიშნოვანი, იყო მისი მოზბელი, მისი აღმზრდელი, მის ჩივლ გონებაში მრავალ ფერათა და ოცნების გამომხატველი.

შრომობდა გადასწყვეტეს ყოველი ღონისძიება ეზნაობით, რომ შვილი უსწავლელი არ დარჩენილიყო. გლეხი ჰგანძობს თავის ხეიდრის საშინელებას და სკიდობს შვილს ააშროს თავის მძიმე უღელს, თუ შესლება აქვს სასწავლებელში აქ მობარგეს, მაგრამ არა იმისათვის, რომ შვილი შემდეგ სოფელს დაუბრუნდეს და ცოდნით აღჭურვილი ამოუდგეს გვერდში მამას. მისი სურვილია შვილი აღდი ვინმე გახდეს და მისივე მოძმე მის ფეხთ ქვეშ განერთოს.

რვა წლის ნოვოტიც ჩამოაყვანს ქალაქს და სკოლაში მობარგეს. ქალაქშია მა ჩამოაშროს ის მფარველ დედის კალთა და ჩაითრია თავის ქაობში. სწინადეს, უმანკობას, მისტაცა საყვარელი და სასიკეთლო შვილი დედისა.

მხოლოდ ბავშვობაში თუ განიცდის აღმზიანი ნეტარ წუთებს, ვით მოგნური სააბო თრეოლას, სატრეოლს სხეულის პირველ შეგნების დროს, და ბავშვობის ასაკს მან ისე გადაიბარა, რომ ოდნავად დაეცა განუტეხი ის, ვით მზის სხივთა აღერის იმ ყვავილს, რომელიც მხოლოდ ერთს დღეს სკიცხლობდა და ამ დღეს მავან-ნისლი ეფინა სამყაროს, ადრე დაეწა ნოვოტიც დროა შენარსის წიგნებს; რომლის ფურცლებზე ცხადად იშლებოდა მთელი საშინელება ცხოვრებისა.

თორმეტი წლის ნოვოტიც მთელი გრძნობით იზიარებდა ასაკში შესულ აღმზიანს ტანჯვა-ტანჯვას. მის სათუთ სხეულში უკვე შეიზარა მძლავრი გრძნობა ელკისისა და შეუთვისა ყოველ მანვინ და სასარგებლო ჩვეულებას.

ადრე იწყეს მის სულის სიღრმეში აზიარება გნების ტალღებმა, მათე გაიტაცა იგი გიგურბა ენებამ. ბოროტი დე-მონი შეიჭრა წმინდა სამსვერბოზე და წაპილწა წმიდა ტარბი.

კოზეფინამ—ასე ეძახდნ მასწავლებელ ქალს;—პირველად შეასწავლა ნოვოტიცს წერა-კითხვა.

გონებრივ შრომას, რომელიც ყოველთვის უკარგავს მზიბლავ მშვენიერებას დედაქალს, ვერ დაეწია კალი კოზეფინასათვის.

იღუფსილი ცეცხლი ანათებდა მის ზავს თვალბში; იგი კეკუტყად არხვედა თავის ტანს. უსაზღვრო მშვენიერება გამოკრთავდა მის სახის ყოველ ნაკვთში.

კოზეფინას შეუყვარდა თვისი შვირადი, აღერისთ ეტებოდა ნაზი თითებით და უღრმეს სიყვარულით ჩასცქეროდა თვალბში. ხშირად დაჰყავდა თავის ბინაზე, სკიდობდა გვირგვინს მუდამ ჩაფიქრებული ბავშვი.

მაგრამ სრულებით ვერ ამჩნევდა, რა ხდებოდა ბავშვის სულის სიღრმეში. როდესაც კოზეფინა მტყარ-გაღვლილი და თმა-გაშლილი ჩაჯდებოდა საგარქელში, ნოვოტიცს საამუხრად აუწითლდებოდა თუკები, ჩაჩიბდა თავს და მწვენივ ებლა-უქმობდა თითებით ულგაშების გინჯელს. ამ დროს იგი თავის მასწავლებელს კი არ ხედავდა თავის წინ, არამედ მიშველ დედაქალს, რომლის აღერისს წაუერვილში იზიბებოდა.

— დახეთ, ულგაშებზედც კი ოცნებობს.

— კოზეფინა! აღმობდებოდა ენებით აღტკინებულ ბავშვს და მიუახლოვდე-

ბოლა თვის მასწავლებელს. კოზეფინა მხურვალე აღერისთ მოხვედა ხელს თავის შეგირდს, მხურვალე კონიით აუყვავებდა ლოყებს მორცხე ბავშვს. ნოვოტიც, როგორც სუსტი არსების ბავშვი, მალე აცხრობდა ენების ნიაღვრს გულის სიღრმეში და ნელანელა ამოარებდა მკლავებს ეუზენ ნას სხეულს.

კოზეფინაც თითქმის რაღაც სირცხვილს იგრძნობდა და შიშველ მკერდს გაშლილ თმით იფარავდა.

ასე ატარებდნ დროს აღმზრდელი და მისი შეგირდი, მაგრამ უმადურბა სტიქიონმა არ დინდო აღმზრდელს.

ჰკითხეთ ხიდან მოწყვეტილ ფთოლს, რომელიც მის ფანჯრის მინას აჭიროდა, ჰკითხეთ მფარვის სხივთ, რომელნიც მის ოთახის კედლებზე თრთოდნ, როგორ გამოიკრია თავისი შეგირდი, თვისი უმანკო გრძნობა კოზეფინამ და ჰკითხეთ ნიაფს, ჰკითხეთ თუთუნის კომლს, რა გლორეფისა ცეცხლი აღგნებულყო ნოვოტიცს გულის სიღრმეში იმ დროს, როდესაც კოზეფინას სვედა ცრემლიდ ინთხებოდა შავ წამწამთაგან.

უღმრთებლ ცნობარბას სწიდა ჩემთვის, სასტიკ შემეცნებით გადაცხდა ფრად მომავლის დასახად და ამ მიზნით შენ აგირჩია კოზეფინა. დიდიხანა სილთში ჰდგეფის გრძნობა სიყვარულია, რომელმაც პირველად ამტკაცველა მწყვემის უხმო საღამურთი. შენ კი ჩემს ველურ ენებას მშობლიურ აღერისთ ეგებებ, მე კი ვდნები აღერისთ ვით სანთელი ცეცხლის კოცნაზე. მისმინე კოზეფინა! ბავშვური ტიტინის ნაცვლად ტრეფობის ისტეგს გეტყობოდა მობრთლოვანად მკერდზე. მოგერეგ მშვენიერ ყვავილთ და დგომენ ენების საერეცლებზე. მოვარგოვებ ჩემს ტანჯვის ცრემლებს და მით ავიტყებ სურბას. კოცნით მოგწმენდ მტერს ფესაცმელებზე...

— თავხედო ბავშვო! წამოიძახა კოზეფინამ და დენებისდო დაეცუნდო საგარქელს, უღმრთებლ შინაარსის ბარათი ხელიდან გაუხსლტა.

ის კი, თურმე, პირუტყვულ გრძნობით აღტკინებულ ვით სავყვარბს...

უნებურად აგორდა ფერმკრთალ სახეზე ცრემლთა მძივები. სტრის ასული თავის პაწია მგებარბს და ამ სურათის მოწამე მთავარ მკრთალ სხეებს აბნებს მის საერეცლებზე...

და ამ დროს ის, რომელმაც პირველი ისარი სტერკინა თავის უმანკობას, უსაზღვრო ოხვრით არხვეს ჰერის ტალღებს, ირგვლივ სამარცხებურ დუმილს გაუშლია ფრთები. რა ექნა! რა ექნა! დიდილბს გონებადაცრეული ბავშვი და გაცოფებული ეტებქება ფანჯრის მიწაზე. ფრთები შეიზარა დამის დუმილმა, შეიზარა ხის ტრეტები და უსიკეთლოდ შეზნრლ ფოთლებით აიგო სადგომი. თითქმის ფერხხილ ფოთლების სუფარბი გამოაზიდა ბუნებამ უმანკობა, რომელშიც უწყურ ასულის ხიზი შექრთაოლი.

ამ საბედისწერო ღამის შემდეგ არავის უბილავს ნოვოტიც. ამ მოვლენამ მის შრომად მრავალწლიანი მოვლენა დაიწყო. შორს საუკუნეთა განმავლობაში უძრავად მწოლარე მთებს იქით და მხურვალე ცრემლთა ფრეკვებით დაიბერეს თავის უბედურება. ბედურული მამა გომეფინა ქალბატონი, დიდხანს ეტებდა მამა შვილს ხალხით სავსე უბნებში, მაგრამ ვერა გაიგო რა ნოვოტიცის. დედის სათუთი გრძნობა არ დაეკმაყოფილა უმადური ტრეფლთა ფრეკვებით. დაუძლურდა, დაავადმუყვდა. მთელი ოჯახი გარვის ძაძში გამოეფილა. სტრინად კარგულ შვილს და ოჯახმზილი, დაუძლურებულ ღიასხლისს. ვინ ტეყვის მათ სანუგეშო ამბავს.

სტრენი შაშვი დიდის მზის სხივთა მოლოდინში, რაღაც სვედა მაგარიის მის საამურ ხმაში, თითქმის ეჭვი სტანჯავდეს; ვაჟ, თუ მზის ნაცვლად შვილი რბუბლის ნაკვთებმა დაფაროს ცაო. სტრენს და შესცქერის აღდგომის მბრწყინავ ცის კიდურს და რა იცის მან, იქვე ძირს მორცხვი ია რა როგ ელოდა მზის სხივს. მზე კი არა სწინა, მხოლოდ აღმოსავლეთი იღველდებოდა წითლად და უფრო სველი ხმაზე სტრენს შაშვი. სასაწყარველიობით იხრება წელში მორცხვი ია. აჰ! ფრთები შეიზარა ცელქს სიამ, გაფრტვა ღრუბლის ნაკვთები და ამოდნ მოლოდინის შემდეგ მზის სხივნი, ვით ნიაღვრად, დაეწმენ თოვლით დაფენილ მთის თხებიდან. შორს გადმოტყურო დედის საერეცლები მისწვლიდა და მის უკანასკნელ ცრემლებს აბრწყინებდა.

— შვილი, ჩემო საყვარელიო შვილიო ნუგეშს წამიტკიცო, მოდი ერთხელ დედე დაეხე შენს ბედურულ დედას. შვილიო! შვილიო საყვარელიო!—უბნობდა დედა, მაგრამ არ ესმა შვილის გამოძახილი, ისე დაუბუკა სიკვდილმა თვალბი.

რა შეგნებვა ნოვოტიცს? ჰკითხეთ ფერი შეუერთო ჯეჯილს მწველმა სხივებმა, შემდეგ დაიწყეს ცის სიერეში სიბილი შემახ ღრუბლებმა, თრთიან ფოთოლნი კეტა-ქუხილის მოლოდინში, შეიკრუნხა ნორჩი ჯეჯილი საშინელ სეტყვისა და ნიაღვრის მოლოდინში, მაგრამ რა ქნას! რა იღონოს? უსაშინელეს ბოროტების ელოდება კოზეფინა და შიშველ მკერდს გაშლილ თმით იფარავდა.

ფერი შეუერთო ჯეჯილს მწველმა სხივებმა, შემდეგ დაიწყეს ცის სიერეში სიბილი შემახ ღრუბლებმა, თრთიან ფოთოლნი კეტა-ქუხილის მოლოდინში, შეიკრუნხა ნორჩი ჯეჯილი საშინელ სეტყვისა და ნიაღვრის მოლოდინში, მაგრამ რა ქნას! რა იღონოს? უსაშინელეს ბოროტების ელოდება კოზეფინა და გული ეწურვის, მაგრამ რა ქნას საბარბო.

თუ არსებობს ღვთაებრივი ძალა, რომელიც განსაცდელისაგან იფარავს ადამიანს, რად არ აღუქმეს დამნაშავეს გონების თვალს, როდესაც ბოროტება მიაქანებს უფსკრულისაკენ? უფსკრურ შეთქმულებას ამაზღვრებს ბოროტი შეგირდი, რომელიც, მათის აზრით, დიდებს მოჰყვას მათ სახელს.

მეწილა... არც ერთი ვარსკვლავი არ ციმციმებს ცის თაღზე, ოდნავ არ ირბევინ ფოთლები ხის ტრეტზე.

დაუბრუნებულ წყვილდას შთაუნთქავს მდუმარედ აზილული მთები. სამარცხებური დუმილი დასწოლია ძირს სამყაროს. მკრთალი ნათელი სანთლის შუქის მოშვინა კოზეფინას საერეცლებს და მის სახეზე ნახად სთვლემს სკოლაში, გამოუტყვევლი დიმილი, გარედ კი სამარცხებურ დუმილში ოდნავ გაისმის ღვინო გარტყიანებულ ბოროტებით აღგნებულთა ხმა.

— არა! არ შემიძლია! კარგს არას მოასწავებს ეს დუმილი, დავხსნათ.

— მიშარა, ბავშვო! გეგას კი მწელი წყვილიდ თავდები არ არის ჩვენი გამოავრების? თვალთან თითს ვერ მიიტან, ისე მწელი, ვერვინ შეგაჩვენებს, ჩემი თვალბი კი კარგად გაიკვლივს გზას, გავიტაკით შენი მშვენიერი კოზეფინა.

— გვიცნობს!

— ერთი უწყურეთ შშიშარას? თვის სახელის შეუტაცებუდას არ ჩვეს სრულებით არასფერი გაამხილოს.

— მეწილა! მეწილა!

— დიკარე აქედან შშიშარა! მხადალიო უშერითაც არა დავგიშავდება რა.

აღსრულდა. სიმთვრელი გრძნობა მიხილი ნოვოტიც დასთხმდა მეგობრებს. ფრთხილად აცოცდნ კიბის საფეხებზე. ფრთხილად შეაღეს კარები.

— სინდეს!

— ნუ დილიდებ!

ოდნავ შეიზარა კოზეფინის შვი წამწამს, სათქმის ვანთილბუ ვარდის ტუტური გაშლდა, გაცოფებული გახალა დიდრონი თვალბი.

— ვინა ხართ?

გეგა, რომელიც უფრო გაზედივად იტყებოდა, შვილის ნუკივით და მფრთხილი გამოექნა კარებისკენ და ყველანი დაედგნენ მას ოთხი ბოროტ-გამოტყვევლი, რომელიც ჩამოვლინებ წუთის წინ გაზედივობაში თვით უსაშინელეს ავაზაკად კი ეცოლებოდნ, ეტოლა ამფრთხილი გარბოდნ თვითან ბნეებზე უწყურ ასულის ხიზი შექრთაოლი.

ამ საბედისწერო ღამის შემდეგ არავის უბილავს ნოვოტიც. ამ მოვლენამ მის შრომად მრავალწლიანი მოვლენა დაიწყო. შორს საუკუნეთა განმავლობაში უძრავად მწოლარე მთებს იქით და მხურვალე ცრემლთა ფრეკვებით დაიბერეს თავის უბედურება. ბედურული მამა გომეფინა ქალბატონი, დიდხანს ეტებდა მამა შვილს ხალხით სავსე უბნებში, მაგრამ ვერა გაიგო რა ნოვოტიცის. დედის სათუთი გრძნობა არ დაეკმაყოფილა უმადური ტრეფლთა ფრეკვებით. დაუძლურდა, დაავადმუყვდა. მთელი ოჯახი გარვის ძაძში გამოეფილა. სტრინად კარგულ შვილს და ოჯახმზილი, დაუძლურებულ ღიასხლისს. ვინ ტეყვის მათ სანუგეშო ამბავს.

სტრენი შაშვი დიდის მზის სხივთა მოლოდინში, რაღაც სვედა მაგარიის მის საამურ ხმაში, თითქმის ეჭვი სტანჯავდეს; ვაჟ, თუ მზის ნაცვლად შვილი რბუბლის ნაკვთებმა დაფაროს ცაო. სტრენს და შესცქერის აღდგომის მბრწყინავ ცის კიდურს და რა იცის მან, იქვე ძირს მორცხვი ია რა როგ ელოდა მზის სხივს. მზე კი არა სწინა, მხოლოდ აღმოსავლეთი იღველდებოდა წითლად და უფრო სველი ხმაზე სტრენს შაშვი. სასაწყარველიობით იხრება წელში მორცხვი ია. აჰ! ფრთები შეიზარა ცელქს სიამ, გაფრტვა ღრუბლის ნაკვთები და ამოდნ მოლოდინის შემდეგ მზის სხივნი, ვით ნიაღვრად, დაეწმენ თოვლით დაფენილ მთის თხებიდან. შორს გადმოტყურო დედის საერეცლები მისწვლიდა და მის უკანასკნელ ცრემლებს აბრწყინებდა.

— შვილი, ჩემო საყვარელიო შვილიო ნუგეშს წამიტკიცო, მოდი ერთხელ დედე დაეხე შენს ბედურულ დედას. შვილიო! შვილიო საყვარელიო!—უბნობდა დედა, მაგრამ არ ესმა შვილის გამოძახილი, ისე დაუბუკა სიკვდილმა თვალბი.

რა შეგნებვა ნოვოტიცს? ჰკითხეთ

მსწრაფლმზიბოლ მდინარეს და ის გეტყვით ზღვის უფსკრულს მიუღდნა, თუ სადმე კლდე-ღრეზი გადახვას მისი გვამი. მისი ევლური ენება სამუდამით დასცრა ტალღათა ღრინაცელში.

მის. ბოგორიშვილი.

ამერ-იმერეთის სამღვდელოების კრების გამო.

ამერ-იმერეთის სამღვდელოების კრება თითქმის ერთსა და იმავე დროს მოხდა თბილისსა და ქუთაისში.

ასეთი კრებები ყოველ წელი იმართება ამ 60—70 წლის განმავლობაში, მაგრამ ჩვენს საზოგადოებას არასოდეს არ მიუქცევია მისთვის ისეთი ყურადღება, როგორც ამ უკანასკნელ წლების განმავლობაში. იმართებოდა ხოლმე კრება სამღვდელოებისა თბილისსა და ქუთაისში და ისე იშლებოდა, რომ მის შესახებ ჩვენი საზოგადოების უმეტესი ნაწილი მხოლოდ ეურნალ-ვახუშტის ქრონიკიდან თუ გაიგებდა რამეს.

დღეს კი სულ სხვას ვხედავთ. აქამდის თუ ამ ტრადიციულ კრებებს გულგრილად ხვდებოდნ, ლეს, პირიქით, დიდის ინტერესით მოვლიან მას. ჩვენი ეურნალ-ვახუშტებიც არა ერთსა და ორს წერილს ათავსებენ ამ კრებების შესახებ. ეს მხოლოდ იმ გარემოებითა და პირობებით აიხსნება, რომელშიაც დღეს იმყოფება ძველთა-ძველი ივერიის საკათალიკოსო ეკლესია.

ყველამ კარგად მოესმენა, რომ ქართული ეკლესიის ყოფნის საკითხი ბეჭეზე ჰქდია; ყველამ ისიც კარგად იცის, თუ რა მდგომარეობაშია დღეს ოდესღაც თავისი სიმტკიცით განთქმული მცხეთის საპატრიარქო ეკლესია.

ჩვენ გეგონდა ამის შესახებ ვრცელი წერილი მოთავსებული „თეზის“ ქრისტე-შისხთვის ერთ-ერთ. ნომერში, სადაც ჩვენ შეუძლებლობა შევხეთ საქართველოს ეკლესიის ავტოკეფალიის საკითხს, აღვნიშნეთ მისი ბედი და მდგომარეობა და ჩვენს სამღვდელოებას მოვუწოდებდით, როგორც უმოგერეს პატრონს ქართული ეკლესიისა, ყურადღება მიექცია ამისათვის და შესაფერი ზომებიც მიეღო ჩვენი ეკლესიის თავიანთობის აღკვეთა და შენარჩუნებისათვის, მაგრამ ხმა ესე დარბა ხმად მალაღებლისად უდანახოს შინა.

რომ ჩვენი ეკლესიის საკითხს, ასე თუ ისე, დაეანერგა მოვლის. ამის უტყუარ საბუთებს ვაძლევს თვით ის გარემოება, რომ საპატრიარქოს ეკლესიის ავტოკეფალიის განხილვა უმაღლესად დაფიქრებული აქვს მომავალ რუსეთის საეკლესიო ტერებს; ამასვე იმეორებს მფიქსიზო-აღვილ თავის უქვეშევრდომილეს მოხსენებში. ხოლო თუ რა ხასიათის იქნება „დაეანერგება“, ამის შესახებ ჩვენ ზემოხსენებულ წერილშივე გეგონდა ღვა პარკი.

ამიტომ ჩვენ გეგვანა, რომ ამ რამდენიმე დღის წინად მოხდარი ამერეთის იმერეთის სამღვდელოების კრება შეეხებოდა ამ მწვევე და საჭირობოტო კითხვას, მაგრამ ჩვენი მოლოდინი არ გამართლდა.

უკვე წინააღმდეგ იყო გახტებში მოთავსებული სია იმ განსახილველ კითხვებისა, რომლის შესახებ ჰქონდა მსჯელობა ქართლ კახეთის სამღვდელოებას თბილისში. ამ სიაში არც ერთი ისეთი განსახილველი საკითხი არ იყო შეტანილი, რომელიც ქართული ეკლესიის აღმადგენელ გომეფინას და მისი მომხრეებისათვის უნდა გადამდებოდა ახლად დროს გაჩენებში არ ეპატივება ქართველ სამღვდელოებას და

„გამო-“ს მონაწილე.

კლასიკური მემკვიდრეობის სტამბა „სოლომონი“. მადრიდის კანდიდატი. ტელეფონი 15-41